

ÁGYBAN, PÁRNÁK KÖZT

Kispál Csilla

Ágyban, párnák közt

A forradalmár fekszik az ágyban.
Csak háltni jár belé a lélek.
Rászállidosnak orrlyukaira
láthatatlan denevérek.
Tekintetéből a fény kiveszett.
Szorosán markolja az ágyat.
Meredten bambul kifelé fejéből,
mint üvegszemű, kitömött állat.
Körülötte sűrög a háznép,
de ő egészen mást lát,
eleven, rothadó hullákat,
a sátán udvartartását.
Büszke arccal dacol velük,
de hát mindhiába.
A pokoli kárhozatot
dörgölik arcába.
Forradalom, szabadság?
Ébredj fel már végre!
Így múlik el örökre
a világ dicsősége!
Istenem! - sóhajts a szenvedő
önkéntelenül fel.
S bámul a mennyezetre
kiürült tekintettel.
Visszahőköl a démonhad
s elhúzódnak tőle
mikor válaszol szavára
a világ Teremtője.
Ekkor, mintha éji égen
ablakot nyitnának,
visszhangzik az ember szíve
Isten szent szavának.
A haldokló nem lát semmit,
de hallja az isteni hangot,
akárha zúgnának lelkében
mennyei harangok.
Angyalok raja örvend
s kísérik zenével
a tékozlót, ki Urával
a menny felé lépdél.

Forrás: www.keresztenydalok.hu